Rocznik 1938. Nr 43.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego

Świętochłowice, dnia 22 października 1938r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor Siwy, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon Chorzów 409 11.

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Rozporządzenie

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 15 września 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Komunikacji i Opieki Społecznej w sprawie prowadzenia przemysłu gospodniego.

(Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 540)

Na podstawie art. 41 i 197 w związku z art. 33 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego mogą być prowadzone pod jedną z następujących nazw: hotel, pensjonat, pokoje umeblowane, zajazd, gospoda, oberza, dom wycieczkowy, dom noclegowy, schronisko.

§ 2.

(1) Przedsiębiorcy prowadzącemu przymysł gospodni wolno w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy „hotel" tylko dla oznaczenia przedsiębiorstwa, które mieści się w odrębnym budynku lub w części budynku, stanowiącej jedną zwartą całość i posiada;

1) a) w miejscowościach do 30 tysięcy mieszkańców — co najmniej 5 pokoi,

b) w miejscowościach od 30 do 100 tysięcy mieszkańców oraz w uzdrowiskach posiadających charakter użyteczności publicznej — co najmniej 10 pokoi,

c) w miejscowościach powyżej 100 tysięcy mieszkańców — conajmniej 15 pokoi;

2) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku;

3) kanalizację;

4) możność wydania korzystającym z hotelu co najmniej śniadań;

5) pokój przeznaczony do ogólnego użytku; w hotelach posiadających do 15 pokoi za pokój do ogólnego użytku może służyć hall lub portiernia;

6) co najmniej jedną łazienkę.

(2) W zewnętrzym oznaczeniu przedsiębiorstwa wolno używać nazwy „pensjonat" dla oznaczenia jedynie takiego przedsiębiorstwa gospodniego, które wynajmuje pokoje łącznie z całodziennym utrzymaniem i posiada:

1) co najmniej 5 pokoi,
2) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
3) kanalizację,
4) ogólną jadalnię oraz pokój przeznaczony do ogólnego użytku; w pensjonatach posiadających do 15 pokoi za pokój przeznaczony do ogólnego użytku może służyć jadalnia.

§ 3.

W poszczególnych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach władza przemysłowa I instancji może po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo—handlowej zezwolić na oznaczenie przedsiębiorstwa nie odpowiadającego warunkom określonym w § 2 — nazwą „hotel" lub „pensjonat".

§ 4.

(1) Cenniki w przemyśle gospodnim powinny wykazywać ceny poszczególnych pokoi łącznie ze wszystkimi świadczeniami jak pościel, światło, opał oraz telefon i łazienka (te ostatnie, jeżeli stanowią część urządzenia danego pokoju). Ponadto w cennikach tych powinny być uwidocznione: wysokość komunalnego podatku hotelowego, cena kąpieli w łazience nie stanowiącej części urządzenia pokoju oraz wysokość opłat procentowych na rzecz służby przedsiębiorstwa.

(2) Opłaty procentowe na rzecz służby należy obliczać od ceny pokoju, wykazanej łącznie ze wszystkimi świadczeniami, lecz bez komunalnego podatku hotelowego.

(3) W cennikach pensjonatów należy wykazywać osobno koszty całodziennego utrzymania, a w cennikach hoteli koszty pierwszego śniadania.

(4) W przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego takich jak schronisko, oberża, dom wycieczkowy, dom noclegowy itp., wynajmujących oddzielnie łóżka na noclegi, w cennikach powinna być uwidoczniona cena wynajęcia łóżka ze wszystkimi świadczeniami.

(5) Cenniki mają być umieszczone na widocznym miejscu w portierni oraz w każdym pokoju. Pobieranie cen wyższych od podanych w cennikach jest wzbronione.

§ 5.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

(2) Do przedsiębiorstw, istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, przepisy § 2 będą stosowane od dnia 1 lipca 1939 r.

Minister Przemysłu i Handlu:

Antoni Roman

2.

Rozporządzenie

Ministra Opieki Społecznej

z dnia 4 października 1938 r.

o czasowym zmniejszeniu liczby dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w odniesieniu do niektórych kategorii robotników sezonowych.

(Dz. U. R. P. Nr 79 poz. 539).

Na podstawie art. 2 ust. 2 i art. 41 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 58, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zmniejsza się do czterech liczbę dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w okresie 12 miesięcy przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłków, w odniesieniu do bezrobotnych robotników sezonowych wszystkich kategorii, za których wkładka wynosi 4% (§ 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 lipca 1932 r. w sprawie robotników sezonowych, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 559), na warunkach wymienionych w § 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 2.

Przepis § 1 rozporządzenia niniejszego odnosi się do tych robotników sezonowych, którzy zgłoszą swe prawo do zasiłków w okresie od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do dnia 31 marca 1939 r.

Ponadto bezrobotni robotnicy sezonowi, którzy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego głosili swe prawo do zasiłków, lecz zasiłków tych nie uzyskali z powodu braku warunku, przewidzianego w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, mogą do dnia 31 marca 1939 r. dokonać ponownego zgłoszenia prawa do zasiłków na podstawie § 1 rozporządzenia niniejszego. W tym przypadku przy ustaleniu uprawnień bezrobotnych do zasiłków miarodajna będzie data ponownego zgłoszenia się bezrobotnego o zasiłki.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 października 1938 r.

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram-Kościałkowski.

3.

Dekret

PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 11 października 1938 r.

o zjednoczeniu Odzyskanych Ziem Śląska Cieszyńskiego z Rzecząpospolitą Polską.

(Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 533).

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1.

Odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego są nierozdzielną częścią Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2.

Ziemie Odzyskane otrzymują wspólny z Rzecząpospolitą Polską ustrój konstytucyjny i wspólną organizację władz.

Art. 3.

(1) Ziemie Odzyskane wchodzą w skład województwa śląskiego.

(2) Na ziemie te rozciąga się moc obowiązującą ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny województwa śląskiego.

(3) Do czasu przeprowadzenia wyborów Ziemie Odzyskane reprezentować będą w Sejmie Śląskim czterej posłowie powołani przez Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 4.

Przepisy obowiązujące dotychczas na Ziemiach Odzyskanych należy stosować z uwzględnieniem nowego stanu prawnego.

Art. 5.

Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom.

Art. 6.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

I. Mościcki

4.

Świętochłowice, dnia 19 października 1938r.

Starostwo Świętochłowickie

Nr Wet. 12/16

Dot.: cholera drobiu

w Rudzie Śl. — wygaśnięcie.

Obwieszczenie

w sprawie cholery drobiu.

Stosownie do postanowień § 395 i 396 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 VI 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360) podaje się do publicznej wiadomości, że w Rudzie Śl. w obejściu przy ulicy Słowackiego 5 uznano cholerę drobiu urzędowo za wygasłą.

Starosta

(—) Szaliński.

Odbito w drukarni „POLIGRAF" wł. T. Wieczorek Świętochłowice, Bytomska 14 Telefon 103-66.